

Naalakkersuisut – i hvilken retning?

I ethvert land, hvor der nedsættes en ny regering, da tilstræber man, at de pågældende kan videreføre stafetten så godt som muligt, hvorfor vi ellers havde en forhåbning om, at det nye Naalakkersuisut ville bruge denne indledende tid til rigtigt at sætte sig ind i arbejdet, og følge positivt op på det.

Men hvad er der sket? Et af de vigtigste udgangspunkter man fik, det var den i følge selvstyreløven nævnte bestemmelse om, at det officielle sprog i Grønland er – grønlandsk, men selv med denne bestemmelse, hvad er der sket siden hen? Den politiske ledelse i Grønland i dag bliver mere og mere danskorienteret, eftersom kun dansktalende ledere igen bliver mere aktuelle – og hvorfor dette? – Fordi der også er et par stykker af Naalakkersuisut, der alene agerer på dansk.

Grønlænderen skal inden for Grønlands Selvstyre placeres det rette sted, og dette fordi han kan grønlandsk, og fordi han har de rette kompetencer, foruden han bedre kan yde den fornødne service overfor sine frænder. For hvis ikke man inden for det offentlige ikke vil gøre brug af det officielle grønlandske sprog, så er Naalakkersuisuts intentioner allerede faldet i grøfttekanten, og grønlandiseringen vil blive bragt til fald.

Der er for eksempel et byggeboom på vej – desværre ikke i alle lokaliteter på kysten – men for så vidt angår boligbyggeri, er dette kærkomment. Men er vi ikke forpligtiget til at holde sammen på vores bruttonationalprodukt, således til videre gavn for samfundet her? Er vi ikke forpligtiget til at alle de store anlægsopgaver kan gennemføres af de herværende mestre og deres ordrebøger, således også de kan engagere flere lærlinge, og derved også engagement af flere grønlandske medarbejdere?

Kære Inuit Ataatigiit folk, jeg troede ellers, at I altid har været kritisk overfor, at bruttonationalproduktet her i landet fossede ud af landet? Uagtet dette, så forstår vi, at man for så vidt angår bevillingerne til det offentliges anlægsopgaver, at disse helst skal udbydes i enten total- eller hovedentrepriser. Og når dette praktiseres, der tilsidesætter man de lokale mestre, og de samme mestre, som ellers vil engagere flere lærlinge, hvilket er en konstatering, som er yderst beklageligt, eftersom de samme mestre ellers også har et ønske om, at kunne engagere flere grønlandere i beskæftigelse.

Inden for anlægsområdet – dog ikke kun der – er der mange, der ønsker sig en uddannelse, men fordi de ingen praktikpladser kan få, så frafalder de, og det er unge med vilje og kompetencer, og som skulle være med til at bære os videre igennem.

Det er blevet for udtalt, at man finder barrierer for SIK's medlemmer, og såfremt I alene har valgslogans omkring dem uden yderligere indhold og opfølgning, så vil I fejle! De svageste grupper har langt mere styrke for at klare modvind!

Tendensen omkring anlægsopgaverne i Nuuk er kun eksempler. Hvorledes er forholdene ikke andre steder på kysten? Når I end ikke kan magte opgaven med at styre anlægsopgaverne i Nuuk, hvorledes mon det forholder sig med Jeres mangel på styring andre lokaliteter på kysten? 300 nye boliger i Qinnqorput (i Nuuk) er udbudt i hovedentreprise. Hvor er de lokale mestre, der sagtens kan magte opgaven? Er I bedøvende hamrende ligeglade med dem? Såfremt de ellers fik mulighed for en entrere sådanne opgaver, så ville de have langt bedre muligheder for at engagere langt flere grønlandske lærlinge, og således danne et bedre grundlag for at et mere selv bærende samfund.

For såfremt I kun fokuserer på kvadratmeterprisen, og vel vidende om, at pengene bare fosser ud af landet, hvornår vil vi så blive økonomisk mere selv bærende? Man kan politisk sagtens vedtage, at såfremt I (de lokale) ønsker at lave de og de arbejder for det offentlige, da skal I også sikre så og så mange praktikpladser – praktikpladser for de unge grønlandere!

Dem, der her i landet, og for landet, som har den bedste viden, det er den oprindelige befolkning, men såfremt de ingen muligheder får, hvorledes skal vi så kunne drage nytte af deres viden? Gør man ikke det, så mister vi dem efterhånden, og konsekvensen vil være, at vi mister kompetencer her i landet, også inden for anlægsområdet.

For et af de senere sørgelige eksempler er, at man efter nybyggerierne i Tuapannguit i Nuuk, har indskrænket mulighederne for dem, der ellers skulle tilbageflytte. Sådant en indskrænkning er også et udtryk for at grave endnu større grøfter i mellem de bedre- og de dårligere bemidlede. Således ser det ud til, at der skal skabes et særligt kvarter for de bedre bemidlede, idet de gerne, og uden bekymringer, skal have så trygge vilkår som overhovedet muligt.

Jeg er af den formening, at det er på tide, at formanden for Naalakkersuisut træder i karakter; dette såfremt han er af samme formening omkring de skævheder jeg her har førnævnt. Selvfølgelig må dette være op til ham selv – om han vil træde i karakter, men gør han ikke det, så vil vi få bekræftet det vi på det seneste har erfaret, nemlig den, at her i landet, der er det Demokraterne, som er de ledende.

Demokraterne er blevet dem, som politisk gør væsen af sig udadtil, og som er mest aktive i den offentlige debat her i landet. Derfor er jeg også af den formening, at de pågældende, der ellers fik et stort politisk mandat, at de træder i karakter.

Såfremt dette land skal bygges op af sine borgere, og såfremt vort sprog skal bestå, da er det på tide at man yder og viser konkrete tiltag.

Forbundsformand
Jess G. Berthelsen